

Hajnal Kitti

Fönix

Hajnal Kitti

Főnix

Szivárványalom könyvek sorozat

© Főnix

Copyright © Hajnal Kitti

© Szivárványalom könyvek sorozat, 2020

Szerkesztő: Tira Nael

A borítót és az illusztrációt Iván Eszter készítette

Felelős kiadó: Papp Attila

ISSN 2630-9599

ISBN 978-615-00-8131-1

További köteteinket megrendelheti a

www.szivarvanyalom.hu oldalon.

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönetnyilvánítás

Először is köszönet illeti a családomat, mert NÉHA engedik, hogy halljam a gondolataim.

Ismételten ki kell hangsúlyoznom, hogy nem lehetek eléggé hálás a kávéért.

Köszönöm a humoromnak, ami még ilyenkor is trollkodik.

A viccet félretéve:

köszönöm Tira Naelnek és Sam Wilberrynek a közös munkát, aminek – a hisztis időszakaimat leszámítva – minden percét imádom;

a Családomnak a rengeteg szeretetet, amit tőlük kapok;

Jake-nek, mert imádom őt, és mert örökké hálás leszek, amiért megismerhettem a történetét;

az Olvasóimnak, mert néha még mindig alig hiszem el, hogy ennyire szeretitek a könyveim. Köszönöm!

Már megint.

Ismét veszekedtek, ezúttal is valami jelentéktelen apróságon, ami egyébként szót sem érdemelne. Mostanában az ilyen viták állandósultak, bármi kiválthatta őket: egy mosogatóban felejtett tányér, pár perc késés vagy akár egy rosszul megfogalmazott mondat.

Noah-nak elege lett. Ez az állapot tarthatatlan, semmi értelme, így csak kikészítik egymást. Ki kellene mondani, hogy vége...

Jake-re nézett. A fiú összeszorította a száját, a szeme izzott a haragtól, és Noah nem bírta megtenni. Az elhatározás helyett elkapta egy teljesen más érzés: a vágy.

Jake meglepetten nyögött fel, Noah pedig kihasználva ezt a döbbenetet elmélyítette a csókot. Tetőtől talpig belebizsergett

az érintésbe. Legalább fél éve nem értek egymáshoz, már nem is hitt benne, hogy igazán kívánnák egymást. Jake azonban átkarolta, közelebb húzta magához, érezte a szívverését. Nyilvánvalóan többet akart, kifulladás szorította az ajkát az övére.

Noah az ágyra lökte a fiút. Szinte letépte a saját pólóját, aztán lehajolva Jake nadrágját rángatta le, miközben a fiú is megszabadult a felsőjétől. Fölé akart mászni, teljes súlyával ránehezedni, érezni, ahogy reszket alatta, de párjának más tervei voltak: Jake felült, megragadta Noah farmerjét, egy mozdulattal rántotta őt közelebb, és már bontotta is az övet, az ujjai bekúsztak az anyag alá, aztán Noah számára már csak a forróság létezett a férfiassága körül...

A férfi nem bírta elszakítani a pillantását. Lángolt a teste, bódultan fogadta a kéjt, úgy érezte, menten felgyullad, mégis Jake tekintete volt az, ami igazán perzselte...

Enyhén eltaszította magától Jake-et, a fiú elterült a takarón. Noah vett néhány mély lélegzetet, aztán kilépett a ruháiból, és a maradék értelmét összekaparva nyúlt a síkosítóért.

Nem tudta volna megmondani, hogyan bírta eddig. Olyan volt, mint hazatérni, lihegve hajszolta a ritmust. Jake az ajkára tapadt, szinte harapta a bőrét, a körmei a húsába mélyedtek, aztán elszakadt tőle, majd egy hangos kiáltással feszült meg alatta. Ki kellett nyitnia a szemét, látnia kellett az arcát...

Kimerülten roskadt az ágyra, és miközben zsebkendőért nyúlt, Jake-et figyelte. A fiú nagy kortyokban szedte a levegőt, de nem nézett rá, ő pedig tudta, hogy szex után mindig percekig ki van ütve.

– Hónapok óta nem értél hozzám.

Noah-nak fogalma sem volt, hogy ez megállapítás, vád vagy rejtett kérdés, így inkább hallgatott. A csend hosszúra nyúlt közöttük, az előbbi intimitás eltűnt, a hiánya fájón dübörgött.

– Valami volt a tekintetében, mielőtt megcsókoltál. Mi?

Noah nem válaszolt rögtön. A pillantása az éjjeliszekrényen lévő hamutálat kereste, de annyira régen dohányzott az ágyban, hogy csupán a hűlt helyét találta. Fel sem tűnt neki, hogy már nincs ott... Így csak ült tovább, karját felhúzott lábán nyugtatva, és egy nehéz sóhajjal együtt hagyta el a száját a valóság.

– Szakítani akartam.

Gomolygó feszültség örvénylett köztük, ahogy a szavak elhaltak.

– Miért?

– Van valaki más.

Nem akarta elárulni. Tudta, hogy ez lesz az utolsó csepp, ezzel végképp fel fogja szítani Jake dühét, és nem is csalódott. A fiú felpattant az ágyról, a szeme szikrát szórt, a hangjától zengett a szoba.

– Ezt képes voltál szeretkezés után közölni? Ilyen nyugodtan?!

Noah hiába kelt fel, nem bizonyult elég gyorsnak, Jake a mellkasánál fogva megasztította, az ütéstől hirtelen levegőt sem kapott, köhögve görnyedt össze.

– Hogy tehetted ezt velem?!

– Sajnálom.

Jake felnevetett. Hisztérikusan, keserűen, aztán leroskadt az ágy szélére. Beletelt néhány percbe, mire összeszedte magát. Amikor végre felnézett, Noah-t szinte leverte a lábáról a fiú

szemében tükröződő fájdalom. Pedig azt hitte, nem számít. Azt hitte, már nem szereti ...

– Mióta?

– Nem tudom. Talán az év elejétől.

– Szóval diák – állapította meg Jake, majd jó adag gúnnyal a hangjában folytatta. – Én már kiöregedtem? Kellett egy fiatalabb?

– Ne mondj ilyet! – szólt rá Noah, de a fiú csak szomorúan elmosolyodott.

– Akkor mégis mit vársz tőlem? Adjam rátok áldásomat, és húzzak ki a képből?!

– Jake, nyugodj meg!

– Hogy nyugodnék? – ordította magából kikelve a fiú. – Én magamban kerestem a hibát, miközben azért nem értél hozzám, mert mással voltál! Te utolsó...

– Nem feküdtem le vele.

Noah hangja halk volt, Jake mégis meghallotta, kibillentette őt az őrjöngésből. Meghökkenve meredt a férfira, értetlenül ráncolta a homlokát, aztán lehajtotta a fejét, és sóhajtott egy nagyot.

– Azt akarod mondani, hogy beleszerettél? Az még rosszabb.

Noah úgy érezte, kettészakad. Nézte, ahogy Jake ott ül előtte talán fél méterre, félhosszú, fekete haja az arcába hull, és legszívesebben odament volna hozzá, hogy magához ölelje. Közben viszont vívódott, úgy gondolta, hogy nincs joga akár egy ujjal is megérinteni.

– Nem tudom, mit érzek. Vonzódom hozzá, szeretek vele lenni...

Elakadt. Hogyan fogalmazhatná meg, ha egyszer ő sem lát tisztán?

– De?

– Ez inkább plátói.

Jake lassan felpillantott, némán fürkészte az arcát, és a férfit arra gondolt, ez az első igazán komoly beszélgetésük a kapcsolatukról a három év alatt. A fiú elveszettnek tűnt, Noah pedig gyűlölte magát, amiért megbántotta.

– Nincs hová mennem.

– Tudom. Azt is, hogy miattam nincs.

– Mi legyen?

– Nem tudom.

– Ez vicces. Vagy inkább ironikus – mondta a fiú a fejét csóválva. – Amikor megcsókoltál, azt hittem, minden rendbe jön, végre kilendülünk a holtpontról. Ha nem fekszel le velem, velem miért nem?

– Nem éreztem tisztességesnek.

– Mert így az voltál, ugye? – Noah nem felelt, de Jake nem is várta el. – Elmegyek zuhanyozni – közölte színtelen hangon, aztán magára hagyta Noah-t a gondolataival.

Jake a zuhany alatt utat engedett a könnyeinek. Kis híján három év... Még nem volt tizenhat, amikor beleszeretett Noah-ba, és kitartással végül sikerült megszereznie a férfit. Hát, eddig tartott. Sejthette volna, hiszen akkor is párja volt, amikor ő elcsábította...

Ingerült mozdulattal zárta el a vizet. Ki kellett szabadulnia, eltűnnie Noah közeléből. Ezer kérdés kavargott az agyában, de annyira munkált benne a düh, hogy képtelen volt továbbra

is egy fedél alatt maradni a férfival. Ha egy kicsit lehiggadt, majd megbeszélik. Némán ment a szekrényhez, kihúzott belőle egy egyszerű pólót, bőrnadrágot és -dzsekit, majd felöltözött.

– Hová mész?

– El.

Nem mondott többet, a hóna alá kapta a bukósisakot, és feltépte az ajtót. Ahogy suhantak mellette a házak, máris valami furcsa nyugalom szállta meg. Noah-n kívül egyetlen szerelme volt: a sebesség.

Kihalt területet keresett, hogy ne kapcsolják le, amiért túllépi a korlátozást. Ha tombolni akart, próbált nem kárt tenni semmiben és senkiben, inkább kereste a veszélyt, legyen az száguldás vagy egy tízemeletes ház tetején üldögélés. A szabadság határait feszegette, hogy úgy érezze, él.

Gyorsított. A szél nekiütközött, megpróbálta visszatartani, de ő ellenállt. Igyekezett kiüríteni a fejét, és csak a motorra koncentrálni, de nem sikerült. Ellepték az emlékek, az utolsó pillanatban kerülte el a hirtelen felbukkanó, ezerrel dudáló autót.

Zakatoló szívvel állt meg az út szélén. Levette a sisakot, lejjebb tolta az útról a járgányt, majd hanyatt dobta magát a fűvön. Nem érdekelt, hogy hűvös van, a gyéren elővillanó csillagokat figyelte, és gondolkodott.

Nem tagadhatta, hogy észrevette a változást Noah viselkedésében, de nem tulajdonított neki elég nagy jelentőséget, mert lefoglalta a saját baja. Túl sok volt, túlságosan fölé nőtt a fájdalom, pedig ha időben kapcsol, talán még elejét vehette volna...

De minek is? Hiszen Noah azt állította, nem történt köztük semmi. Morbid módon leginkább ez bizonytalanította el Jake-et. Miért vallotta be, hogy van valaki más a képben, ha hónapok alatt nem fordult komolyra? Amikor ők összejöttek, hetekbe telt csupán, mire levette a lábáról a férfit, és utána már „csak” rá kellett vennie, hogy elfogadja.

A fiú félt. Elképzelni sem bírta az életét Noah nélkül, még akkor sem, ha az utóbbi időben a kapcsolatuk csak vitákból és sértődésből állt. Hitt benne, hogy helyrehozhatják, de most, hogy kiderült, vetélytársa akadt, fogalma sem volt, mit tegyen. Az biztos, hogy nem engedi át könnyen a férfit. Persze lehet, hogy egyébként is egyoldalú az egész, csak Noah rábízta a kétségeit...

Soha nem tudott igazi választ adni arra a kérdésre, mit szeret ennyire a férfiban. Nem erős személyiség, nem kiemelkedő, bár túlzás lett volna azt állítani, hogy szürke jelenség. Valami furcsa kisugárzás, bizonytalan erő áradt belőle, ami annyira vonzotta Jake-et, hogy teljesen eszét veszítette. Megfogta a mélykék szempár és a halvány mosoly, gondolni sem tudott másra, folyton maga előtt látta, ha egy pillanatra lehunyta a szemét. Vele feküdt és vele ébredt, mígnem azon kapta magát, hogy mindenáron magának akarja. Mámorító volt, amikor végre megszerezte, az első csókjuk is kitörölhetetlen emléket hagyott...

Feküdt a fűben, kitapogatta a cigarettát a felső zsebében, és rágyújtott. Noah mellett rászokott, bár a férfi nem örült neki, hogy ilyen fiatalon dohányzik. Nem mintha túlzásba vitte volna, de most túl erősen vágyott rá. Szórakozottan figyelte az ég felé kúszó füstöt, a gondolatai ide-oda röppentek, emlékeken át a jövő kínzó kérdései felé. Noah szakítani akart... de

végül ez most azt is jelentette, hogy részéről vége? Nem mondta ki, talán van még remény.

Jake csak akkor kelt fel a földről, amikor már átjárta a hideg. Felpattant a motorra, de nem hazafelé indult. Valakinek ki kellett önteni a szívét, mielőtt túlcserdülne, és valami hülyeséget követne el.

A hátsó bejáraton ment be, az ismerős biztonsági őr csak biccentett felé. Magától nem jött volna ilyen helyre, de Lindsay itt dolgozott, és neki most szüksége volt rá. Az öltözőben leült, ott várta meg, a klubba eszébe se jutott betenni a lábát. Mit nézne ő a sztriptízen, ha egyszer nem érdeklik a nők?

– Űristen, a frászt hoztad rám, te ökör!

– Bocs.

A lány leengedte a kezét, amivel ösztönösen rántotta össze a köpenyét, amikor rájött, nincs egyedül. A mozdulat nem Jake-nek szólt, így értelmét veszítette, de azért lazán megkötötte a derekán az övet, és ledobta magát az egyik ruhákkal teli fotelbe.

– Mi történt?

Jake elmosolyodott. Lindsay azok közé tartozott, akik rögtön látták rajta, ha valami nyomasztotta. Válaszolnia sem kellett, a lány kimondta helyette:

– Noah?

Jake bólintott, előhalászott egy újabb szál cigarettát, aztán Lindsay felé nyújtotta a dobozt. Az öngyújtó kétszeri kattinása után azonban sokáig csendben maradtak.

– Beszélsz is, vagy hallgatni jöttél?

– Neked sem túl rózsás a kedved – állapította meg Jake, a lány pedig kecsesen megvonta a vállát.

– Ha egy ötvenes pasas próbálna alád nyúlni, te se lennél túl boldog.

– Legalább nem valami olcsó lebuiban gürizel.

– Valóban. Nyomhatom az öltáncot néhány hájas, gazdag főszernek. Ne hidd, hogy jólneveltebbek, csak kevésbé koszosak.

Jake felsóhajtott. Lindsay fél éve dolgozott a klubban, előtte útszéli bárokban kapott munkát, és pokol volt az élete. Csak a tánctudásának köszönhette, hogy egyáltalán megcsípte ezt a lehetőséget, de így is messze volt az álmától, amit kerékbe tört egy sérülés. A profi táncot elfelejthette, máshoz meg nem értett. Jake valahol sajnálta, pedig a lány általában, egy-egy depressziós időszakot kivéve jól viselte a történeteket.

– Azért nem vágok eret, nyugi! – nevetett fel Lindsay. – Szóval, mi történt?

Jake némán pöckölgette a kezében füstölő szálát a hamus felett, azon merengve, mennyit áruljon el. Voltaképp őszinte lehetett a lánnyal, mindig az volt, most mégis nehezebbre esett belekezdeni, bármennyire vágyott rá, hogy megkönnyebbüljön.

– El akar hagyni.

Lindsay felszisszent, Jake pedig keserű fintorra húzta a száját.

– Várható volt, hogy egyikőtök előbb-utóbb ráun a marakodásra.

– Beleszeretett valaki másba.

– Micsoda?! – kérdezte a lány, a hangja magasba ívelt a meglepetéstől, és Jake nem hibáztatta, amiért megdöbben. Ezt ő sem várta.

– És ezt azután közölte, hogy végre lefeküdtünk.

– Én kitekerem a nyakát!

Jake nevetni kezdett Lindsay kirohanásán. Nem jókedvéből, de a lány annyira anyáskodó és egyben agresszív tudott lenni, ha olyat bántottak, akit szeret, hogy ez a tulajdonsága egyszerre tette viccessé, ugyanakkor szerethetővé.

– Ez megmagyarázná, eddig miért nem volt köztetek semmi.

– Azt mondta, vele sem volt.

Lindsay a fiúra nézett, és óvatosan megkérdezte:

– Te ezt elhiszed?

– Igen.

A lány láthatóan kételkedett, de nem tette szóvá, Jake pedig hálás volt ezért.

– És most?

Jake megrázta a fejét, jelezve, hogy nem tudja. Kérdőre akarta vonni Noah-t, közben legszívesebben elküldte volna a fenébe, amiért így megbántotta, ez a kettősség pedig szép lassan az agyára ment.

– Le akarom inni magam – sóhajtotta, mire Lindsay-től kapott egy együttérző pillantást.

– Mi tart vissza?

– Egyedül?

– Hát nem irigyellek – csóválta meg a fejét a lány. – Nem elég, hogy kidobtak miatta, még a végén ő is ejt.

– Köszí, ez jólesett – morogta Jake, a lány pedig bűnbánó arcot vágott. Jake ismerte, nem megbántani akarta, szimplán csak kimondta az igazságot. De ettől még nem fájt kevésbé.

– Ne haragudj. Ha nagy a gáz, pár napra a tiéd a kanapém – ajánlotta Lindsay, de Jake nem fogadta el. A lánynak

volt elég baja nélküle is, ezt különben is neki kell megoldania.

– Nem szeretném zavarni anyukádat.

– Ugyan már, imád téged!

– Hogy van? – terelte el inkább a témát Jake, Lindsay tekintete pedig elsötétült. Az anyukája évek óta egyre betegbb lett, de nem volt pénzük normális kezelésekre. Még így sem, pedig a lány végre jól keresett.

– Ugyanúgy. Haza semmiképp nem mész, igaz?

Jake nyugtalanul nyomta el a cikket. Erre a lehetőségre gondolni sem mert, a legvégső esetben sem költözött volna haza. Ha megtenné, az még több problémát szülne, ami végképp nem hiányzott neki.

– Apa nem látna szívesen.

– De nagymamád igen... – próbálkozott a lány, Jake viszont türelmetlenül vágott közbe.

– Ő sem fogad el így. Ha szakítok Noah-val, akkor megkapnám, hogy ők megmondták, és keressek valami tisztességes... lányt. Nem, Lindsay, ez számomra nem járható út – hadarta egy szuszra.

– Akkor?

– Passz. Meg kellene beszélünk, de annyira dühös lettem, hogy el kellett jönnöm.

– Érthető – bólogatott egyetértően Lindsay. – Na, akkor parkold le a mocidat, aztán igyál valamit! Holnap meg dumáljatok meg, hogyan tovább. Bármennyire szeretnék veled együtt berúgni, még körülbelül tíz percem van, és át kéne öltöznöm.

Jake felkelt a székről, és az ajtó felé pillantott. Nem tervezte nagyon feltartani a lányt, de még szívesen maradt volna.

Persze Lindsay dolgozik, mit is várt? Örülnie kéne, hogy egyáltalán tudtak váltani pár szót.

– Persze, megyek. Köszö.

– Hívj, ha gáz van, jó? – szölt még utána a lány, Jake pedig magára erőltetett egy mosolyt, mielőtt kilépett volna az öltözőből.

– Megleszek.

Hazafelé már óvatosabban vezetett. Leparkolt a ház előtt, aztán a közeli kocsmába ment, ahol tudta, hogy úgysis kiszölgálják. Nem ivott sokat, de mire végül a lakásba lépett, már megérezte az alkoholt.

– Aggódtam.

Rajtakapottan kereste Noah alakját a sötétben. A férfi felkattintotta a lámpát, Jake pedig hunyorogva kapta a szeme elé a kezét.

– Milyen kedves tőled – felelte végül mogorván, és a fogásra hajította a kabátját. Nekiállt kifűzni a bakancsát, aztán szó nélkül akart elhaladni Noah mellett, de a férfi óvatosan megfogta a karját.

– Merre jártál?

– Van hozzá még bármi közöd?

A férfi keze lehanyatlott, a tekintetét elfordította, Jake pedig megkerülte őt, és leroskadt a kanapéra.

– Meglátogattam a nővéremet – adott végül normális választ.

– Hogy van?

– Ki akarja tekerni a nyakad.

– Értem – mondta Noah színtelen hangon. – Ezek szerint mindenről beszámoltál neki.

– Nem mintha túl sok mindent tudnék! – fortyant fel Jake, és ezúttal hajlandó volt rápillantani a férfira. – Nem gondolod, hogy tartozol némi magyarázattal?

Noah rövid csend után bólintott, aztán leült Jake mellé, szembefordult vele, de az ölébe bámult, és hallgatott.

– Nem tudom, hol kezdjem – ismerte be, Jake pedig türelmetlenül sóhajtott.

– Az elején.

– Fogalmam sincs, mikor kezdődött. Mire észbe kaptam, már folyton rajta felejtettem a tekintetem, itthon meg mindig veszekedtünk, és... – A férfi elakadt, tanácstalanul hajtotta a támlára a fejét, a plafont bámulta. – Azt sem tudom, mi fogott meg benne.

– Hány éves?

– Tizenhat.

– A történelem ismétli magát – jegyezte meg gúnyosan Jake. Ezzel próbálta leplezni az idegességét, de végül rákérdezett: – Kölcsönös?

– Fogalmam sincs.

– Jaj, ne gyere már ezzel! Rajtam is kiszúrtad.

Noah pillantása újra megtalálta az övét, és a fiút meglepte a tanácstalanság, ami tükröződött benne. Nem tudott mit kezdeni a férfi arckifejezésével, fogalma sem volt, ez most reményre vagy meghátrálásra ad-e okot.

– Ha igen, akkor jól leplezi.

– Persze – vágta rá a fiú, hangsúlyozva, mennyire nem hisz a férfinak. Noah újra lehunyta a szemét, úgy beszélt tovább.

– Van, amikor azt hiszem, kölcsönös a vonzalom, néha viszont úgy érzem, nem.

– Össze van zavarodva?

– Lehet.

Jake igyekezett higgadt maradni. Talán ha időben sikerül rendbe hozni közöttük, akkor annak a másíknak esélye sem marad. Ha érez is valamit Noah íránt, már késő lenne, mire felfedi... Ebben akart hinni.

– Engem szeretsz még? – Elkeseredéssel töltötte el, hogy nem kapott azonnal választ. – Noah?

– Azt hiszem.

– Hiszed? – Jake felemelte a hangját. – Szóval semmit sem jelentene, ha most fognám magam, és keresnék valakit szórakozni, ugye?

A férfi arca megrándult.

– Miért nem mondasz semmit?! – tört ki Jake, Noah pedig felpattant mellőle, nyugtalanul tett egy kört a helyiségben, lát-szott rajta, hogy már ő is dühös, és Jake sokat adott volna érte, ha tudta volna, mi jár a fejében.

– Mit akarsz hallani? Hogy már a gondolattól rosszul vagyok, hogy valaki más hozzád érjen?

– Igen!

– Hát jó – adta meg magát Noah, és Jake felé fordult. – Megörülök, ha arra gondolok, hogy elveszítelek. Most jobb?

– Így legalább tudom, hogy van értelme harcolni!

– Nem érdelem meg, hogy harcolj értem.

Amikor a fiú felpattant, Noah ijedten lépett hátra, mire Jake megállt előtte, összehúzólt ajkakkal, villámló szemmel.

– Legszívesebben megütnék.

Noah halkán felnevetett.

– Most talán meg is érdemelném.

Ez övön aluli volt, Jake azonban nem fűzött hozzá semmit, csak a hálóba ment, és kihozta az ágyneműjét.

– Ma éjjel itt alszom. Látni sem akarlak – szúrta még oda, de amikor Noah magára hagyta, kedve támadt belevérni a fejét a falba. Nem kellett volna ezt mondania. Az esélyei vésszeset zuhantak azzal, hogy nem bírta visszafogni magát. Legszívesebben azonnal bocsánatot kért volna, de tisztában volt vele, hogy Noah épp szintén látni sem akarja...

Úgy döntött, másnap visszaköltözik az ágyba. Ma még éreztetni akarja, hogy haragszik, de a kanapéról nem lehet harcolni...